

26.51x26.42	31	עמוד 8	המגזין	מערב -	31/10/2010	24717965-1
עמותת גדולים מהחיי - 5790						

hamagazin@maariv.co.il אבי יופה //

בריאות

היינו כחולמים

כ־20 ילדים חולי סרטן יצאו החודש לטיול של שבועיים בארצות הברית במסגרת "טיסת החלומות" של עמותת "גדולים מהחיים" • אלינור, 18, מספרת על החוויות, הקשיים ומה בדיוק עשו שם ציפי שביט ויהודה לוי

קוראים לי אלינור ואני בת 18. עד לפני שנה הייתי נערה רגילה. לימודים, מסיבות, בנים ואהבה הגדולה לספורט. אבל אז אובחנתי אצלי סרטן מסוג לימפומה, ומאותו רגע הכל השתנה. במקום להיות בבית הספר עם החברות, מצאתי את עצמי בבית החולים וכמוכונן שהתוכניות שהיו לי לקראת גיוס השתבשו. הגוף והמערכת החיסונית הלכו ונחלשו ורוב הזמן הייתי מרותקת למיטה בבית. והשיא מבחינתי היה כשדברים שהיו קלים

הפכו פתאום לקשים. התקשיתי לאכול ולשתות, לעמוד, ללכת ואפילו לדבר. לא היה קל לי להתרגל לשינוי הפתאומי. אחד הרגעים הקשים ביותר מבחינתי היה גזירת השיער. בכיתי המון כשזה קרה, ולמזלי, היו מי שעמדו לצדי ותמכו בי, גם בבית החולים. מתנדבים של עמותת "גדולים מהחיים" שפועלת למען איכות החיים של ילדים חולי סרטן ראגו לי, ביקרו אותי, ישבו ושוחחו איתי. כדי לעודד אותי להחלים,

הם אמרו לי שכשאשתחרר מבית החולים וארגיש טוב יותר, אוכל להצטרף למשלחת מיוחדת לארצות הברית של ילדים ובני נוער חולי סרטן. בזכות התמיכה הזאת תקופת הטיפולים אולי לא הפכה לקלה, אבל בטח הייתה פחות קשה. מילאתי את החלק שלי בעסקה והחלמתי. טוב, עוד לא לגמרי, כי עוד ייקח זמן עד שאוכל לכתוב את עצמי בריאה. אבל הרגשתי טוב יותר, ובעיקר הייתי מספיק בריאה כדי להשתתף במשלחת הזאת, בשם "טיסת החלומות". גם "גדולים מהחיים" מילאו את החלק שלהם וצירפו אותי לטיול ללוס אנג'לס. עכשיו אני כותבת אחרי החוויה הנהדרת שעברתי שם.

בלי חששות

הגענו לארצות הברית כ־20 ילדים חולי סרטן מכל רחבי הארץ, חלקם בני 11 ואחרים מבוגרים יותר. הטיסה הייתה ארוכה ולא קלה, אבל שמרנו על מצב רוח טוב. כבר עם הנחיתה, בתפקיד שלקחתי על עצמי כאחראית מורל, ראגתי לכך שנצא מהמטוס בשירה ממש כמו בטיול שנתי. משם המשכנו למלון, שם חיכתה לנו הפתעה: ציפי שביט. היא והצוות של "גדולים מהחיים" הכינו אותנו

לקראת מה שצפוי בימים הקרובים. הרבה פעילויות וכיף, מפגשים עם משפחות יהודיות שמאמצות את "גדולים מהחיים" ובעיקר המון חוויות שייתנו לנו פסק זמן מהמחלה הנוראית הזאת שהפכה למכנה המשותף של כולנו. בלי מחשבות על טיפולים, בלי חששות ודאגות. לזה כבר יהיה זמן כשנחזור לארץ. למרות כל ההכנות שעשו לנו, לא תיארתי לעצמי שיהיה כל כך כיף ועמוס בטיול. ביומיים הבאים הסתובבנו כמעט בכל נקודה בלוס אנג'לס. עשינו חיים בשדרת הכוכבים, הצטלמנו עם בובות שעווה של כוכבי הוליווד כמוזיאון "מאדאם טוסו" ולמדנו על הסדרות של אנשי הקולנוע באולפני "יוניברסל". אפילו ביקרנו באתר הצילומים של "עקרות בית נואשות", אחת הסדרות האהובות עליי. אלה היו ימים ארוכים מאוד, שהתחילו בשבע בבוקר והסתיימו מאוחר בלילה. החבורה, שהייתה גם ככה מגובשת יחסית, המשיכה להתגבש כקבוצה במקביל לחברויות האישיות שנוצרו. לא אשקר, היו גם קשיים. לא כולנו במצב בריאותי הכי טוב וחלק היו זקוקים לעזרה. כמה ילדים היו בכיסאות גלגלים. אני חושבת שדווקא במקרים האלה אפשר היה

לא כולנו במצב בריאותי הכי טוב. כמה ילדים היו בכיסאות גלגלים. דווקא במקרים האלה אפשר היה לדאות את הגיבוש שנוצר אצלנו בקבוצה, כשכל אחד עוזר לשני

לראות את הגיבוש שנוצר אצלנו, כשכל אחד עוזר לשני מתי שצריך. זה היה משמעותי יותר לקבוצה, אפילו יותר מהשירה המשותפת שהייתי אחראית לה. עד כמה שהחוויות בימים הראשונים היו מדהימות, השיא הגיע ביום שישי. ליתר דיוק, בליל שבת. אחרי כמה שעות של בילוי הגענו לביתה של אחת המשפחות המאמצות ושם ערכנו ארוחת שבת בגודל בלתי

ציפי שביט והגדולים מהחיים

08 דגעים של נחת אלינור, אחת מקבוצת ילדים חולי סרטן שטסו לטיול בארצות הברית, כותבת על חוויותיה

26.83x29.54	32	עמוד 8	המגזין	מעריב - המגזין	31/10/2010	24717975-2
עמותת גדולים מחיי - 5790						

בלי מחשבות על טיפולים, בלי חששות ודאגות. ילדי "טיסת החלומות" בעולם המים

אחזור ללוס אנג'לס. אמנם לא בשנה הבאה, אבל הבטחתי למשפחות הנהדרות שעוד אבקר אותן ואני מתכוונת לקיים את ההבטחה. בינתיים אני שומרת על קשר עם הילדים משם וגם עם הילדים מהמשלחת. אני גם משחזרת ונהנית מהחוויות תוך שאני מסדרת במחשב את מאות התמונות שצילמתי. אין ספק שהטיול החזיר לי את הכוחות שהלכו לאיבוד בשנה האחרונה, שהייתה לא קלה – וזה הדבר הכי חשוב. עכשיו צריך לחזור לשגרה. ילדי "טיסת החלומות" של עמותת

"גדולים מהחיים" ביקרו החודש בלוס אנג'לס ובחוף המערבי בארה"ב. העמותה פועלת כל השנה למען שיפור איכות חייהם ורווחתם של ילדים חולי סרטן ומשפחותיהם, ללא הבדל דת, מין ולאום. עם פעילויותיה נמנים גם עזרה במימון תרופות מחוץ לסל הבריאות, סיוע בכוח אדם ובציוד רפואי במחלקות האונקולוגיות לילדים והקמת חדרי מוזיקה ומחשבים בבתי חולים ברחבי הארץ. ©

יהודה לוי צילום: עודד קרוני

הכל התגמד לעומת ההפתעה של הערב. יהודה לוי הגיע, ואף אחד לא ידע שהוא יהיה שם. כמעט כולנו התנפלנו עליו ורצינו להצטלם איתו. הוא גנב את ההצגה

המאמצות שהכניסו קצת תחושה של בית לטיול, וזה היה מאוד מרגש כי באמת התחברנו אליהם. רגע לפני הסוף הספקנו לערוך את טקס "פרסי האוסקר" של המשלחת. כל אחד מהילדים קיבל פסלון רמוי אוסקר על התנהגות יוצאת דופן שהפגין במהלך הטיול. אני כמוכן קיבלתי פרס על תרומתי להרמת המורל בקבוצה. ואז הטיול נגמר. מבחינתי זה לא הסוף, כי עוד

לשם כאורח של אחת המשפחות, ואף אחד לא ידע שהוא יהיה שם. כמעט כולנו התנפלנו עליו ורצינו להצטלם איתו. הוא גנב את ההצגה.

יאכטה ומירוצים

השבוע השני המשיר איפה שהראשון הפסיק. האכלנו דולפינים ב"עולם המים", צרחנו כמו משוגעים וכמעט איבדנו את הקול ברכבות ההרים של פארק השעשועים "סיקס פלאגס", טיילנו בין עולמות הפנטזיה המרהיבים של "דיסני וורלד", שטנו ביאכטה מפוארת באוקיינוס. זהו רק חלק קטן מהחוויות, כי אי אפשר לתאר את הכל. בין לבין גם ביקרנו אצל המשפחות המאמצות והתחברנו איתן. אצל אחת מהן, משפחת שלומוף, זכינו לחוויה גדולה נוספת. הם נתנו לנו לנסוע באוסף מכוניות המרוץ שלהם. אני לא חובבת מכוניות, אבל גם אני לא יכולתי להישאר אדישה. ואם זה לא מספיק, אז גם יהודה לוי היה שם והפעם היה לו יותר זמן להקדיש לנו. הוא גם נסע עם חלק מאיתנו במכוניות. בלי ששמת לי לב, הטיול החלומי עמד להסתיים. עוד קצת קניות, כמה רגעים אחרונים של כיף בלוס אנג'לס, וזהו. נפרדנו מהמשפחות

נתפס. היו שם 70-60 איש, פרסו חלה באורך של כמה מטרים ובעיקר הייתה אווירת שבת חגיגית, מה שהיה חשוב מאוד במרחק של אלפי קילומטרים מהבית. למחרת בבוקר המשכנו להליכה בטיילת וניס ביץ'. ושוב, הצטרפה אלינו ציפי שביט. היא טיילה איתנו, התרוצצה איתנו בין החנויות המיוחדות והצחיקה אותנו כמו שהרבה זמן לא צחקנו. לים לא נכנסנו, אבל כתחליף פינקו אותנו בכריכה פרטית בכית של אחת המשפחות המאמצות. אז הגיע השיא. ערב הגאלה של "גדולים מהחיים", שבו קיבלנו יחס של כוכבים. כל אחד מאיתנו זכה לטיפול אישי ממעצבי שיער ומאפרים, שהכינו אותנו לערב הגדול. משם המשכנו לאולם נשפים מפואר, שבו פגשנו את המשפחות המאמצות שהגיעו כדי להביע את תמיכתם בנו ובשאר הילדים שלהם עוזרת העמותה. היה מרגש לראות את כל ההפקה שהכינו עבורנו: ארוחה מפוארת, הופעה של ציפי שביט, ובעיקר התחושה החמה שנתנו לנו האנשים הטובים, שאפשרו את כל זה והסתובבו בין השולחנות והתעניינו בשלומנו. אבל הכל התגמד לעומת ההפתעה של הערב. יהודה לוי הגיע